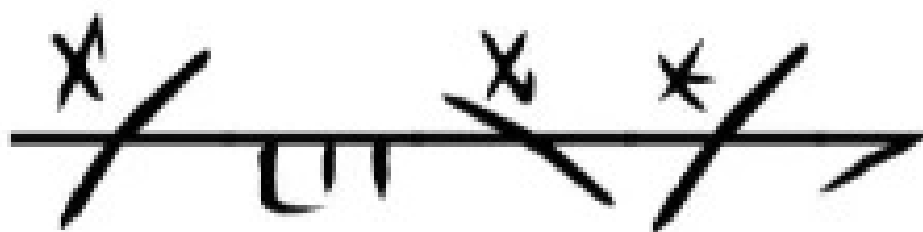
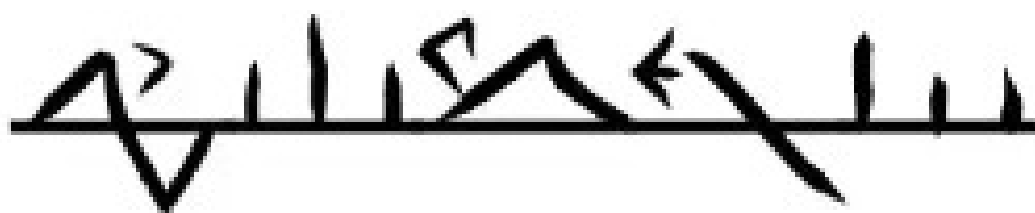

Sergej kommer dö

Instant

Permanently remove one Sergej of your choice from the game.

“It was like discovering a wine-cellar filled with bottles of amazing wine of a kind and flavour never tasted before.” – J.R.R. Tolkien om sitt möte med det finska språket

A syllogism: other men die; but I am
not another; therefore I'll not die.

– Den fiktive poeten John Shade i sin dikt Pale Fire, kort innan sin död

Primalens bröder #2-1

[Partikelangivelse: 29 dagar innan Sergej dör]

Tidigt på morgonen häromdagen hade Masha ställt sig upp, gjort sig i ordning, rullat resväskan över tröskeln ur hallen och påbörjat sin resa.

Buss till tåget.

Tåget till flygplatsen.

Flyg till Mallorca.

Jag följde hennes varje steg på sociala media, hade gjort så en längre tid. Eftersom att jag, av diskretionsskäl, inte registrerat mig som prenumerant på hennes feed var detta en aktivitet jag ägnade mig åt aktivt.

Nu såg jag henne på en strand.

Hennes långa kropp (hon var nästintill jämnlång med mig, något hon hanterat på sitt egna sätt och jag drog på smilbanden åt det då jag satt där på tunnelbanan på väg till jobbet) fick mig att tänka på det kinesiska tecknet för människa, rén, och det tillhörande logogramet 人. Mitt intresse för kinesiska hade svalnat relativt snabbt, men av någon anledning mindes jag att läroboken påstått att bilden i tecknet var en människas ben som ståtligt sträckte sig upp ovanför vår jord.

Det mänskliga psyket är en märklig mekanism. Så skarp och vass på sitt sätt, med möjlighet att processa information och lösa problem. Det är inte för inte som detta öppna sätt att hantera installationen på; vår hjärnas plastiska natur kan sägas levereras med ett sakta groende operativsystem som sedan kan fyllas med vad än den själ som fyller kroppen tränger.

Den mänskliga dumheten är också ett mycket väldokumenterat fenomen.

Att ha data, omvandla denna till information för att sedan agera på den senare är en ofta lång kedja där många fel kan begås. Dessutom spelar faktorer som den mänskliga hybrisen och fåfängan, långt oftare än vi som art skulle vilja, en stor roll för de val vi gör såväl som individer och i ackumulerad, kollektiv form.

Psykiatern Oliver Sacks bok "Mannen som misstog sin fru för en hatt" innehåller en, förvisso omtvistad, historia om de två tvillingar som satt tysta och enbart bollade primal mellan varandra har ifrågasatts av somliga.

Skeptikerna är tidiga med att påpeka att inget annat vittne fanns och att han valde att skriva om deras korrespondens först tjugo år senare. Men tanken är kittlande när dessa vägar öppnas upp, och hur den miljö, och ja ibland bara enstaka möten kan få en människa att ändra inställning och agera annorlunda än denne skulle gjort om han eller hon inte sprungit på just de åsikter och/eller uttalandena i just det tillfället.

Pavlov gjorde ju ett mindre känt experiment än *det* med hundarna.

Hundarna var inlåsta i sin källare en dag när det blev översvämning i källaren. Nära döden upplevelsen fick hundarna att glömma sina betingningar, de blev omprogrammerade, eller åtminstone nollställda och det sägs att Pavlov spenderade återstoden av sin karriär med att försöka återskapa det här psykologiska fenomenet.

Många våta hundar bidde det...

Jag satt i ett kallt rum.

Mitt emot mig satt Kalle.

I efterhand skulle den här dagen, 29 dagar innan Sergej dog, att spela en stor roll för mig då det var då som vi likt primtalsbröderna fick den där kontakten. Något ovanligt för mig, som i relation till andra människor oftare upplever mig mer eller mindre alienerad, snarare än mer eller mindre nära.

Rummet var ogästvänligt á la Big Corp.

Till Auschwitz kom man för att dö, hit kom man för att jobba. All den kreativa möda som fanns ansamlad i rummet fanns att finna på våra koppar där man tryckt Cerebral Camps logga; en hjärna med en elektrod instuken i. Som om det skulle gå att köra en vattenkokare på hjärnans ström och inte tvärtom som var ett betydligt mer troligt scenario; att man skulle behöva understödja hjärnans aktivitet med hjälp av extern elektrisk drivkraft.

Lin Yutang sägs vara den kines som för första gången skrev något på engelska, och i hans text *My Country and my People* greppar han besten *den stora skillnaden mellan västerlänningar och kineser* med att förklaringen att kineser tänker med sina tarmar. Vad Västerlänningar tänker med kommer jag inte ihåg, om jag ska vara ärlig, men om själen väger 21 gram som den slitna klyschan håller för sanning och var den i såfall är placerad i vår lekamen är av mindre intresse för det som skedde i det här rummet.

Vi två hade sammanstrålat för att diskutera det dataset som vi blivit satta att gå igenom i jakten på de mest lönsamma småbolagen i Sverige, i hopp om att på något sätt kunna utröna deras kommersiella framgångsfaktorer från en strikt datamässig analys.

Istället satt vi tysta.

Stirrade.

Och så började vårt meningsutbyte; inte med primtal utan med saker vi hållit för oss själva i väntan på att möta någon som kunde ta emot våra paket med den gråce som behövdes.

“Vad tror du om det här konceptet neurodiversity? Jag stötte på det i en bok jag fick av min mamma i julas, och hon menade på att jag omfångades av det. Men jag menar på att så inte är fallet. Att det är en gåva att ha fått möjligheten att umgås med siffror och data på det här sättet som vi kan göra. Men därtill är det sociala viktigt, att kunna umgås och fungera med människor som inte är vi. Det är ju det eviga mantrat som vi bollar med våra kunder dagligen, att data inte är värt mer än informationen vi kan kräma ur densamma. Därför hade ju vi på ingenjörsutbildningen en kurs som hette ‘Allmän bildning’ vars syfte var att vi skulle ‘lära oss att umgås med människor som inte var tekniskt skolade, då vi högst troligt skulle komma att nödgas göra det inom ramen för våra framtida arbetsliv”, sa jag.

Tystnad uppstod emellan oss.

Men inte en obehaglig sådan.

Vi såg in i varandras ögon. Några minuter passerade.

“Jag tänker ibland på det där som ni sa under min intervju, om att det jag brinner för är datainsamling av ja, du vet vad... Och att du brinner för det här med konstgjorda språk. Visste du att NASA på 60-talet gjorde ett experiment för att försöka lära en delfin att tala engelska. De byggde om ett hem så att det var en pool i hemmet och så fick en kvinna bo med delfinen i ett halvår och försöka lära den att tala engelska, det gick inte så bra. Däremot så märkte hon att delfinen, Peter hette han tror jag, var frustrerad och liksom tryckte sig emot henne hela tiden. Och han hade vad som verkade vara en outtröttlig erektion, till slut blev situationen så tillspetsad att kvinnan beslöt sig för att göra vad hon kunde för att lugna ner Peter. Så hon tillfredsställde honom med sina händer. Då blev han nöjd och glad, tills lusten blossade upp igen. Och så höll det på. Efter sex månader bedömde man att Peter inte kunde lära sig engelska i den takt man hoppats på och därmed avslutade man experimentet. Peter fick flytta till en pool, och blev deprimerad då han saknade sin kvinna. För delfiner är det ett aktivt val att andas, så Peter valde att begå självmord genom att blåsa ut all sin luft ur lungorna och sedan simma ner till botten av poolen där han drunknade”, sa Kalle.

Jag blinkade.

Kalle såg på mig.

En klockas tickande registrerade hur tiden flöt ur våra händer.

Den stod på 09:17.

[Partikelangivelse: Ca 1 år innan Sergej dör]

Intervjuoffret var en glad skit.

För att bli en del av oss var man tvungen att genomgå ett antal psykometriska tester för att se att personligheten var rätt, IQ:n var rätt, attityden var rätt. Arrangemanget var uppåtdat för att vi skulle få en diversifierad arbetsstyrka, eller i alla fall inte ha någon inneboende partiskhet i rekryteringarna. Likt en orkester där provspelandet sker bakom skärm för att man inte ska påverkas av utseende, kön eller etnisk härkomst.

Kalle, framför oss, var blond och blåögd med ett och annat trivselkilo. Skjortan var struken *men* utrustad med bröstficka. Detta kunde man dock ha overseende med eftersom att vi jobbade inom Business Intelligence och inte bank.

“Du har, spontant det perfekta CV:t”, sa min kollega Irwine på sin irländsksaltade svenska. Det kunde sägas om de flesta som kommit såhär långt i rekryteringsprocessen, men det kanske inte Kalle visste eller förstod, för han log åt det.

“Ni är ju en av de arbetsgivare jag helst skulle se en framtid hos. Jag har sett ert arbete vid flera tillfällen och varit genuint imponerad av det ni presterat”, sa han och tog en klunk av sitt kaffe.

“Du har redan dansat dig genom de erforderliga casen, så låt oss ställa en fråga som vi ställer till alla som vill jobba här på Cerebral Expanse”, sa Irwine.

Jag visste vad som komma skulle.

Egentligen handlar intervjuandet, precis som resten av den skolgårdsmentalitet som präglar näringslivet, mycket lite om att vara seriös eller använda metoder med bevisade framgångsfaktorer. Nej, likt resten av världen famlas det ofta i blindo efter just det som känns akut då intervjusituationen råkar äga rum. Ett intervjuoffer jag känner till blev efter de sedvanliga frågorna om juridik utfrågad om sin religiösa tro när han intervjuade på en advokatbyrå, det hade givetvis inte gått att göra idag då generationen som växte upp på South Park ironiskt nog växte upp till att bli sanslöst blödiga och lättkränkta. En av advokaterna på byrån hade inför sin fars död dammat av kippan och försakat arbeten och klientmöten med anledning av att han varit upptagen med sin rabbin.

Ofta kokar det dock ner till tradition; om den du intervjuar för har jobbat inom banking så kan du ge dig fan på att du får göra en diskonterad kassaflödesanalys. Har intervjuaren däremot en bakgrund som managementkonsult är det *market sizing* som gäller och du

kommer tvingas till att räkna ut hur många hundar som finns i England eller hur många skor som såldes i Turkiet förra året.

Elevuppfostran.

Man kunde lätt tro att vi jobbade med raketuppskjutningar eller atomklyvning om man såg till de konsultprofiler vi erbjöd våra kunder. Därför löd frågan vid det här stadiet av intervjun, den sista formaliteten, "Nämn ett projekt du är speciellt stolt över, som du inte nämnt något om på ditt CV."

"Något du verkligen brinner för", sköt jag in efter Irwines frågeställning.

"Något jag inte nämnt?", sa Kalle.

"Ja, precis. Vi ställer den frågan till alla här, själva poängen är att få dig att berätta något oslipat. Något som du kanske inte berättar vid första mötet i vanliga fall", log Irwine.

"Kan ni ge något exempel?", frågade Kalle.

Jag drog in luft i lungorna och lade an ett leende för att få till en vänlig röst "Jag till exempel. Jag har gått Teknisk Fysik men på fritiden är jag mycket engagerad i konstruerade språk, eller conlangs som de kallas i de sammanhangen. Jag har pysslat mycket med bland annat Klingon från Star Trek, vars grammatik är riktigt jobbig och slaskig då det ska framstå som just ett utomjordiskt språk. Nu håller mycket på med phyrexiska som är ett språk som kan sägas vara en blandning av semitiska språk och tyska och talas av ett gäng monster i kortspelet Magic. Där är en av de stora utmaningarna att det inte går att uttala, monstrena ifråga som talar det är hälften maskin, metall och hälften kött varför det finns en bokstav som låter som ljudet av metall som slår mot metall och en annan som låter som metall som skär mot metall."

"Kan jag säga vad som helst?" Kalle tittade först på mig och sedan på Irwine.

"Poängen är just att till exempel Eriks nördiga intresse för den här typen av saker gör honom till människa, och att vi inte dömer. Vi vill ha passionerade människor, och sedan vad passionen tar för uttryck, det är nästan irrelevant för om den går att kanalisera i arbetsuppgifterna vi har här..."

"Jag har faktiskt ett projekt där jag införlivat mina Business Intelligencekunskaper", log Kalle och tog upp sin laptop. Han gick in i något slags servermiljö och tog upp en dashboard. "Det är såhär, att sedan jag var liten och för första gången såg en kvinnokropp så blev jag helt förtrollad. Formerna, jag känner hur det talar till mig på en biologisk, genetisk nivå där jag helt enkelt inte kan säga emot. Och jag, som är lite nördig precis som du Erik om jag får tillåta mig att säga det, har därför ägnat de senaste åren åt det här", Kalle gestikulerade mot en dashboard på skärmen. Staplarna och diagrammen illustrerade mängder av data kopplade till textsträngar varav några löd "Fucked by the Gardener", "Step Mom Helps Teenage Step Daughter to Satisfy Boyfriend", "Anal Bonanza 3". "Det här är mitt skötesbarn,

det är min jakt på det perfekta klippet, den sekvens i det porrklipp där det är optimalt att komma helt enkelt. Pornografi har funnits i tusentals år och nu med den nya teknologin så ser jag här möjligheten till att dataminea vad som är den bästa sekvensen att onanera till. Jag har satt upp det så att jag varje dag får ett förslag på tre klipp som jag sedan tittar på och betygsätter. Jag ser stora möjligheter med AI i det här, och tror att OpenAI och de lättillgängliga API:er som kommer komma i dess kölvatten kommer kunna påverka min forskning positivt. Dessutom så, om man ska vara ärlig, så har jag aldrig visat det här för någon, så det känns kul att vi redan har en så familjär stämning oss emellan.”

Kalle såg lycklig ut.

Precis som han gjort under hela intervjun.

Vi anställde inte Kalle, trots att han hade utomordentliga meriter på pappret så föll valet, av skäl som kanske inte behöver förklaras mer explicit än tidigare illustration av hans möte med Cerebral Expanse, på en annan ingenjör.

Mannen vi valde var vid sidan om ordförande för Sveriges Backgammonförbund och som, för att ingen misstolkning skulle ske på grund av den muntliga kommunikationens begränsningar, avslutade varje mening med att uttala det skiljetecken som avslutade just meningen.

Skiljeteckensmannen bar rutig kostym, och tuggade tuggummi var timme på dygnet. Det smaskande ljudet och de ständiga exklamationerna var nog för att få en vuxen man att gråta, men vad ska man göra? Vi behövde få in folk, och han accepterade jobbet utan att knussla om lönen – förmodligen dristade inte hans sociala förmåga sig till att ens försöka sig på något som liknade en förhandling.

Vi blev anlitade för att analysera de lokala småföretag i landet som under de senaste åren haft störst omsättningsökning, eller på annat sätt stack ut.

“Det påminner lite om Jeff Bezos och Amazon. Han jobbade ju på något slags hedgefond och fick i uppdrag att skriva en rapport om de möjligheter som internet skulle komma att skapa. Det var där och då han insåg att den som skulle komma att sitta på den kommersiella hubben i detta nya medium som World Wide Web utgjorde skulle vara i en mycket fördelaktig position”, sa jag till Skiljeteckensmannen.

“Om du menar att du ska använda företagstid för att planera för en ny, egen verksamhet, så måste jag rapportera det då det går emot våra kontrakt, utropstecken. Förutsatt att våra kontrakt är skrivna enligt samma mall, frågetecken”, svarade han.

“Du, det är så innovation sker och man kan inte hålla på och skambelägga folk för att man försöker tjäna pengar. I det system vi verkar så är framgång mätt i vinst, om ett företag inte genererar vinst innebär det att man slösar och förstör resurser som i annat fall hade kunnat nyttjas någon annanstans. Så kan man styra samhällets resurser för att optimera dem”, sa jag.

“Det där är sant, och det är så jävligt när vänstertomtar säger att det är hemskt att typ AztraZeneca tjänade pengar på Corona. Det är ju så man mäter deras nytta för samhällskroppen, utropstecken”, sa Skiljeteckensmannen.

Data finns i överflöd, information är det som går att utläsa ur datan, men det svåra är att hitta den materia som korsar utläsbar, användbar data och timing. Det må vara ett konstruerat exempel på detta, men i USA fanns ett bolag vid namn Diapers.com som hade slagit in sig som den ledande prenumerationstjänsten för just blöjor.

Man kan skämta om att det är en skitbransch.

Och lekmannen må invända med att säga att “det är en enorm bransch som omsätter [valfri fantasisumma]. Men det i sig är också irrelevant, enligt min mening. Vilken bransch som helst omsätter mycket om man slår ihop alla aktörer globalt. Den siffran fångar dock inte siffrorna längre ner på resultaträkningen; där EBITDA oftare än man skulle vilja liknar Salma Hayek i baddräkt emedan EBIT ser ut som valfri kvinnlig sossepolitikers illa balsamerade lik.

Nej, det sedelärande med Diapers.com i kontexten timing och information är deras svängom med Amazon, när den senare spelaren ville köpa den förra. Amazon var redan 2010 den dominanta spelaren inom onlineretail, och då särdeles på den amerikanska marknaden. Diapers grundare ställde sig dock inte helt positiva till att sväljas av Amazon men valde att efter ett flertal propåer ändå att ta ett möte så de tog en plåtfågel till ett av Amazons kontor där de av säkerhetsskäl blev ombedda att lämna ifrån sig sina telefoner.

Industrispionage.

Man kan inte vara nog försiktig, ni vet.

Mötet varade i några timmar.

När de kom ut ur bubblan slog Diapers.com:s grundare på sina mobiltelefoner och möttes av en lavin av missade samtal, mail och SMS. Under tiden de suttit i förhandling hade Amazon prisdumpat sin blöjor, varpå försäljningen för Diapers.com störttykt.

Den större fisken kunde uppenbarligen svälta ut den mindre.

Den mindre förstod.

Och så köpte Amazon Diapers.com.

Data blir till information, men utan kontext säger vare sig data eller information någonting.

Det tredje kapitlet, i vilket Sergej dör

Det sägs att Steven Spielberg när han spelade in Hajen inte ville att titelbesten skulle exponeras innan en stor del av filmen redan passerat. Samma logik användes (till stor del) även när han spelade in Jurassic Park och utan att djupdyka för mycket i det här så kan väl vi alla bara utgå från att det säkerligen hade något att göra med att skapa stämning och spänning inför det att duken avlägsnas från bestiarumets burar. Men, jag ska inte göra en Stig Dagerman och suga på tabletten i all evighet innan barnet till slut skickas upp mot himlen (i en, får man förmoda, heliumfylld barnkalasballong).

När Bret Easton Ellis skrev American Psycho var planen att skriva om rika människor, så han wallraffade sig in på gräddhyllan bara för att upptäcka att... det var tråkigt! Så han behövde en mördare för att liva upp historien. Tydligt var boken i stort skriven när han la till de detaljerade våldshandlingar som den kom att bli känd för. Han hade djupdykt i någon bok om obduktioner eller brutala våldsdåd för att få till råheten. Jag hade gett boken till Masha när vi var ihop och hennes dom om verket löd "han måste vara homosexuell och hata kvinnor, annars skriver man inte såhär."

Jag ska dock gå på tvärsen med alla de tre tidigare nämnda sagoväware (Spielberg, Dagerman och Ellis) och istället fokusera på att imitera den tågordning i vilken Peter Jackson valde att spela in Sagan om ringen. Den första scenen de valde att spela in var den när hobbitarna precis lämnat Fylke och en nazgûl letar efter dem under ett träd. Valet föll på den då det var en sekvens som många förknippar med böckerna, och likaledes väljer jag nu att skriva om hur Sergej dör tidigt i min skapandeprocess, då titeln gör det mycket troligt att det är detta skådespel ni plockat upp verket för.

Så låt oss skjuta av fyrverkerierna.

[Partikelangivelse: 0 på tidslinjen, nu dör Sergej]

Med partikeln kalibrerad ska vi nu ta oss an det som är den centrala händelsen, därmed den centrala och av naturen flyktigaste tidsenheten i den här historien; nuet.

Jag anlände till min studiestad.

Det var längesedan jag var där, och jag ska inte överdriva och säga att jag hittade i eller dylikt, nej.

Jag väntade.

Sergej såg ut precis som han gjort på internet, lite rundare möjligtvis.

Min metodiska natur hade givetvis sett till att ordna ett slakthus ute i ingenstans där jag kunde begå verket, bokstavligen slå mig fram till lyckan.

Sergej hade tillbringat dagen på sitt gråa arbete.

Jag bara utgår ifrån att det var grått av den enkla anledningen att man känner andras värld så som man känner sin egen.

Men därtill kan läggas det faktum att i jämförelse med att i tillbringa tiden med Masha så var skulle väl allt te sig grått – se bara i vilken färglös dimma jag vistats i sedan dess att det tog slut mellan oss; så grå att jag glömt bort att färger fanns.

På väg hem från hans kodknackande fanns en avsides stig som var perfekt för mitt ändamål. Jag hoppade ur min van, iklädd balaclava. Drog fram en Soft Air Gun och sa:

“V mashinu, bljat!”¹

Sergej hoppade in i vanens bakdel och lät sig fjättras.

Jag knockade honom med en stor klubba i bakhuvudet.

Och det bar av till utrymmet jag arrangerat.

Sergej andades hastigt, fastbunden mot britsen. Hans ögon var öppna, munnen fullproppad med textilier som genom vilka det hördes ett mumlande.

Skräck.

Jag tog fram en hammare.

De förberedelser jag gjort för detta hade gjort gällande att hela projektet med att införskaffa effektiva vapen eller något slags gift för att släcka hans liv enbart skulle utsätta mig själv för fara i och med de digitala spår vi alla lämnar varan på internet vi vistas, varför jag såg det som en förutsättning att enbart använda vardagliga bruksvaror och/eller verktyg.

Den slappa kroppen gjorde försök att ta sig ur silvertejpen.

Det var något feminint över hans uppenbarelse, inte på det feminina sättet riktigt, nej hans kropp var snarare lik en eunucks runda uppenbarelse. Verkligen inte vacker och nästan aggressivt ickeanpassad till en kvinna som kände sig bicurious.

Hur som.

Jag höjde hammaren och slog.

Träffade hans mjukdelar.

Vokaler dämpade av textilier ljud i rummet.

En grötig kakofoni.

¹ “In i bilen, fitta!”

Hammarén försvann i hullet.

I Phyrexian Language Field Guide står det att man aldrig ska försöka tala med en Phyrexian. Kanske har det språket förvridit mitt sinne, likt andra imperiums tungomål?

Jag såg på honom.

Allt detta fett, det var det som stod mellan mig och min Masha. Ibland måste man skära bort detaljer från samhällskroppen, den starke vinner etc. Ändå tog det emot lite. Jag tog upp min mobil och letade upp Mashas sociala media. I detta nu satt hon på ett café med en Nastja och en Darja. Säkerligen talade de om något oväsentligt, som kvinnor, män och folk i stort tenderar att göra. Skvallra, *spletnihat*.

Och snart skulle klockan ringa i den lokala slaviska diasporan och de alla; ukrainarna, ryssarna, armenerna, kazakherna, ja en och annan individ som hamnat här från baltstaterna... Alla skulle de kunna glömma de politiska positionerna hemmavid och istället samlas kring hur hemskt det var att Sergej var borta. "Det var som en film", "Inte kan man tro att någon bara inte kommer hem..."

Efter en tid skulle väl acceptansen över att ingen kropp hittats växa fram, och kanske skulle då de närmast sörjande sluta tända ljus och bära sorgesjal och tända ljus och yadayada som väl brukligt kunde tyckas vara efter att en närstående bara inte finns där längre; likt bokstaven e i George Perecs roman Försvinna; men just likt den så vänjer man sig snabbt – och snart slutar man titta efter den försvunna vokalen och läser på som vanligt.

Jag tittade på Sergej.

Höjde hammarén.

Slog.

Slog.

Slog.

Jag skrek.

Manade på mig själv.

Sergejs näsa var knäckt. Han skrek. Jag skrek. Jag slog. Jag slog. Jag slog. Blodet som fyllde ansiktet, tänderna som åkte åt både höger och vänster. Det var otäckt, såklart, men inget som är värt något kommer gratis. Det var det här som stod mellan mig och min lycka, och vad kunde jag prioritera högre än den?

Jag slog och slog.

Skrek åt honom; först allt det vanliga som jag antar att man skriker i sådana här situationer; fitta, bög, hora, idiot, bljat... Jag fick feeling och måste motvilligt erkänna att jag, även om jag brukar vara en contrarian och försöka gå mot strömmen, fångades av tidsandans modus operandi att jag tror att de sista orden Sergej uppfattade i detta livet löd "Slava Ukraini!"

Hammarens huvud var rött. Där Sergejs huvud en gång funnits var nu istället en röd klump. Jag plockade upp en bit hjärnsubstans, klämde på materia av fett, och såg på köttfärsen ovanför Sergejs axlar.

Tänder.

Blod.

Det var skönt att han slutat skrika i alla fall.

Ingen "tredje man", den typ av själslig närvaro som rapporterats av bergsbestigande äventyrare tillika skeppsbrutna sjömän hade heller uppenbarat sig för mig, trots att det varit en för mig mycket påfrestande situation.

De skulle komma till mig senare, skulle det visa sig. Men om detta var jag, starkt bidragandes till det lov glädjestunden beredde mig, ovetande.

Sällan hade jag njutit så mycket av en tystnad.

Vad gör man inte för att vara lycklig?

Av dramaturgiska skäl vill jag här påpeka att omhändertagandet av kroppen fortlöpte som planerat och ett dygn senare återvände jag till det jag numera kallade för min hemstad.

Här skulle jag kunna dyka ner i detaljer om hur jag såg till att vara online (via en VPN placerad någon annanstans, såklart!) hela tiden så att mitt jobb inte anade något och min dator inte lämnade några spår. Arrangemangen med transport hit och dit och så vidare, men låt oss istället, för att snabba på dramaturgin, få det ur världen att jag inte lämnade några spår, ingen misstänkte mig, och att mitt illdåd aldrig upptäcktes.

Men nu är mitt löfte till er, mina kära läsare, infriat;

Sergej är död.

[Partikelangivelse: 29 dagar innan Sergej dör]

Vi hade suttit tysta i uppmot en timme sedan senaste yttrandet.

Bollen låg hos mig.

Taktpinnen togs upp.

“Jag har tänkt en del på det här med arvsynd en hel del. Hur man skulle kunna se det på både positiva och negativa sätt, att det liksom finns flera sidor av det. Nu talar man mest om det som något bibliskt, men tänk i vårt samhällssystem. Du till exempel mördar någon, och så har du fem barn. Och då kan du liksom välja ett av barnen som du allokerar din dom för mordet på, så sedan när barnet blir vuxet får det börja sin myndiga tid med att sitta av straffet för brottet du utförde. Man kan tänka på det som typ utsläppsrätter, fast av kött och blod. Då skulle man kunna mörda på kredit. Lite som råden om att man ska ha vinsten i moderbolaget medan skulderna ska ligga långt borta i något obskyrt fristående bolag, så att det bara är att sätta det i konkurs vid behov”, sa jag.

Tystnaden tog åter vid.

Kalle knackade lite i bordet.

“En gång när jag surfade på nätet hittade jag en hemsida på ett kroatiskt universitet som handlade om hur man har sex med en delfin. Det var liksom en guide om det, hur man skulle smyga in djurparkens pool på natten och hur man sedan när man var där inne skulle locka till sig djuret för att kunna mysa. Sedan när jag undersökte URL:en så insåg jag att den givetvis låg på matematikinstitutionens underdomän”, sa Kalle.

Vi återgick till tystnad.

Klockan stod på 10:32

Än återstod mycket av dagen.

Date: Burzum

[Partikelangivelse: Några månader innan Sergej dör]

Jag och Eva, bokförare 33 år gammal, möttes upp utanför en italiensk restaurang. Hon såg vackert sminkad ut, glamorös, faktiskt.

Hälsningar och artighetsfraser byttes efter några glas ut mot det tuggmotstånd som heter riktig dialog.

“Det är lite speciellt med den här abstrakta förmågan vi människor har; att skapa världar och föreställningar som inte bara bygger på fantasi utan också på andra människors fantasifoster. Att lära sig klingon var som att få en inblick i vad som kunnat vara”, sa jag.

“Klingon?”, frågade hon.

“Ja, de onda i Star Trek. De har ett eget språk och det har en mycket speciell kultur baserad på ära och krig, och i och med att deras språk ska föreställa ett utomjordiskt så är det mycket speciellt. Grammatiskt är det väldigt intressant. Inte som kinesiska som inte har någon grammatik i stort. Kineser talar med hjälp av något de kallar för partiklar för att hantera tempus, istället för att böja verben. Det är också därför som de kan ha det skriftsystem de har, de behöver inte modifiera sina ord eftersom de inte konjugeras. Ordagrant säger man då till exempel:

‘Jag åka skridskor [framtidspartikel]’, för att förmedla att något är i futurum.

Och säger man ‘Jag åka skridskor [dåtidspartikel]’ så blir det dåtid istället”, sa jag.

Jag log mot henne, Eva. Kanske fanns det något drömskt begravet bakom hennes dagliga kredit- och debetbehandlingar.

“Du skrev i din profil att du gillar konst?” sa hon.

“Jag gillar att få min värld satt i gungning. Till exempel finns det indianstammar som utgår från vilken sida av byns flod de befinner sig på för att navigera sig, lite likt det marina babord och styrbord.”

“Men gallerier. Gillar du att gå på utställningar?”, frågade hon.

“Jag gillar exempelvis Francis Bacon”, sa jag.

“Vem är det?” Log hon.

“Han var en irländsk konstnär, homosexuell om det nu har någon betydelse som målade saker på ett väldigt speciellt sätt”, jag tog fram min mobil och sökte upp hans berömda påveporträtt “se här till exempel.” På skärmen syntes påven på den heliga stolen och de

extrapolerade ränderna i lila från hans klädsel och det baconesqua missfostrandet av sitt objekt som gör att den katolska kyrkans överhuvud ser ut att vara besatt av högre makter, av ickesympatiskt slag.

Ett ont besök hinsides ifrån?

Daten återhämtade sig aldrig från det.

Chansen gavs mig aldrig att delge henne de tankar som uppstått om Varg Vikernes som satt i fängelse efter sin inblandning i Black Metal-morden i Norge på 90-talet med alla kyrkbränder och liknande. Men det som fick mig att tänka på honom var att hans enmannaband bär namnet Burzum vilket betyder "mörker" på Tolkiens svartiska.

Jag har aldrig varit ett större fan av Tolkien, Sagan om Ringen är ett jävla sömnpiller, men det går inte att bortse från den påverkan hans livsverk haft och den allmänna spridningen samt acceptansen av påhittade språk som han har bidragit till. Men den roliga tvisten med Burzum var inte det, utan att en tidigare konsultkollega hade köpt en bok av Varg Vikernes om norsk okultism för att lära sig mer om vårt västliga oljebroderslands kultur inför ett konsultgig där.

Kvar satt jag med två vinglas.

och likaledes en nota för två.

Jag drack upp hennes sista slat.

Risken att få herpes jämte njutningen vinet beredde mig syntes mig välkalkylerad.

#DoYouEvenLiftBro?

[Partikelangivelse: Ca 6 månader innan Sergej dör]

Det var en söndag.

Det minns jag därför att jag drack måttligt.

Att låta alkoholkonsumtionen påverka arbetsprestationen är oseriöst.

Min mor hade gjort långkok.

Högrevet i grytan föll isär av tungans tryck mot gommen och rotfrukternas textur gifte sig med ett av de två vinglas min ranson tillät mig.

Jag och mor satt på varsin ända av bordet. Omkring satt för sammanhanget namnlösa statister i form av släktingar.

“Hur går det med kvinnorna, Erik”, frågade en av de äldre och ensamma kvinnorna från statisthopen.

“Jag är rätt trött på kvinnor. De har orealistiska krav på oss män, och jag tycker att det är svårt att träffa någon som jag klickar med intressevässigt”, svarade jag.

Min mor greppade en av sina två katter, och placerade det lilla lejonet i sin famn.

Hon klappade honom.

Pussade hjässans topp.

Min mor och katten vände som genom en arttranscenderande synkronisering sina blickar mot mig och min mor sa “Erik, du har blivit en incel”.

“Nej, det har jag inte. Du förstår inte innebörden av ordet”, svarade jag.

“Jo, jag hörde ett program om incels på radio. Du är precis sådan. Oförmögen att träffa en kvinna”, hon strök kattens rödlätta huvud mellan öronen.

“Du vet inte vad du talar om”, sa jag och mindes den amerikanska kvinnan på konferensen jag bevistat senast för dryga året sedan.

“Jo. Du är precis som männen de talade om på radio. Bitter och ensam. Oförmögen att hantera fruntimmer, det var inte sådan jag uppfostrade honom att bli”, sa hon med eftertryck.

“Du har ingen aning om hur många kvinnor jag träffar eller vilka chanser jag tackat nej till. Jag kanske inte berättar allt om mitt samliv för dig, har den tanken slagit dig?” Sa jag.

Mitt röstläge var högre.

Kinderna mina rödare.

“Incel”, sa min mor.

Jag orkade inte möta mitt köttsliga ursprungs blick, men kattens ögon stirrade dömande från sin tron i tidigare nämnda ursprungs famn.

[Partikelangivelse: Ca 3 månader innan Sergej dör]

Senare det året väntade ett paket märkt "Till allas vår lilla incel, från tomten" på mig under granen.

"Dating för autister" var ingen present jag uppskattade, men att lova att jag skulle läsa den var det mest effektiva sättet att förflytta den sociala radarns fokus från min mors missriktade kärlek(?) till punsch och annat ståhej.

I förordet stod att läsa att *neurodiversity* var ett samlingsbegrepp inriktat på att vidga acceptansen för vad som faktiskt var en vanlig hjärna. Att alla hade olika förutsättningar och att för de som förväntades läsa den här boken så var konstitutionen bara lite annorlunda och att med träning och hjälp från nära och kära var de eventuella svårigheter man stötte på i vardagen inget annat än andra sidan av en *styrka* som var värd att *ta tillvara på*.

Efter detta följde en lång lista på vad man skulle göra för att attrahera en tjej; man skulle vara intressant, vara välklädd, låta andra skryta åt en... Mot slutet av boken fanns ett litet kompendium, inte helt olikt en parlör, där kvinnans beteende i olika stadium av en relation – från innan date till efter giftermål – fanns uppspaltade med en förklaring;

"Hon har inte tid att ses efter det att ni setts en första gång – Om hon efter en första träff, oavsett hur den fortlöpte, säger att hon inte har tid att ses igen och själv inte kommer med ett förslag på tid och/eller aktivitet är det sämsta du kan göra att vara påstridig. Gör då ett nytt försök att föreslå ett datum efter antingen det datum du föreslog att ni skulle ses sist + 2 dagar, alternativt om 6 dagar. Om du inte får någon respons på detta, gå vidare."

Enligt den här algoritmen var det bara att ge upp.

Men vem fan hade jag blivit som tog råd från en sådan här dum bok?

"Bara på prov" hade jag ljugit för mig själv när jag på en promenad för flera år sedan letat upp Masha i min telefonbok och avfyrat ett "Ska till [din stad] nästa vecka, middag på torsdag?"

Och så påbörjades den där evinnerliga vänteperioden.

Den fick aldrig något slut.

Och detta trots all den energi och förhoppning jag lagt ner på att tänka på det svar jag hoppades att jag skulle få.

Om jag då inte bestämt mig för att gå vidare hade mitt system kanske drabbats av en minnesläcka. Det tillstånd som drabbar ett system när minnesresurser som inte längre behövs av ett program inte låses upp; ofta med det slutresultatet att enheten "hänger sig".

Och nej, jag vill understryka det, jag har ingen aspergerdiagnos även om jag ofta får den frågan.

Jag är ingenjör och beskriver världen så som jag upplever och ser den.

Jag är inte incel, heller.

[Partikelangivelse: 29 dagar innan Sergej dör]

Klockan stod på 14:10.

Den koppling som vuxit fram emellan oss hade gjort att frågan om att ta en paus eller dylikt inte ens hade dryftats.

Jag tittade på Kalle.

Han tittade på mig.

Jag tog till orda "Det här med språk, jag har en teori om att det påverkar hjärnan och att nazismen liksom var sprungen ur tyskan, att det var den germanska lingvistiken som sådde fröna för den politiska utvecklingen i Tyskland på 30-talet. En gång berättade jag det för en kompis flickvän, och då svarade hon att hon hade tyskt påbrå. Och då blev det pinsamt."

Kalle nickade i samförstånd.

Ytterligare 20 minuter passerade.

"Vad som räknas som ett intelligent agerande skiljer sig åt beroende på tidsandan också. Bläckfisken är ju ett djur som räknas som väldigt intelligent, men fortfarande skiljer sig åt från oss människor och primater. En italiensk forskare skulle undersöka deras intelligens på 50-talet typ, och då skulle han uppfostra tre stycken att dra i en spak för att ta emot mat. Han bedömde att två av dem var intelligenta, för de drog i spaken som han ville. Den tredje däremot bedömde han som korkad då den sprutade vatten på forskaren så fort han närmade sig akvariet", sa han.

Smutsiga händer

[Partikelangivelse: Ca 1 år innan Sergej dör]

Dataseten vi hade att jobba med var i sig inget speciellt. På grund av vår statliga uppdragsgivare hade det i början legat bland korten att vi skulle få koppla upp oss mot statliga dataset för att göra vår studie där. Cerebral Expanses specialitet, att dels hantera de kvantitativa måtten, men också omsätta dem till kvalitativa insikter genom att ge dem till ekonomer och annat löst folk.

“Det är sjukt att de kvalitativa analytikerna ibland har mer betalt än oss”, sa Skiljeteckensmannen.

“Hur så?”, frågade jag.

“De har läst mindre matematik än oss. Man lär sig inte räkna på Handels, det vet jag från en kompis som dubblade”, svarade han.

“Och?”, frågade jag.

“Utropstecken”, sa han.

Vi hade fria tyglar att ta oss an uppgiften med att analysera lönsamheten i småbolag hur vi ville. En reell fördel med att ha en statlig uppdragsgivare var ju att ingen hade någon ordentlig koll.

Att den globala konsultjätten Accenture har lyckats överleva, ja frodas, trots sitt smeknamn Accidenture säger väl allt.

Drömmen om att få tillgång till riktig data från de olika berörda myndigheterna stötte dock på patrull fortare än kvickt – som väntat. Trots de ingångar vi fick från vår huvudsakliga uppdragsgivare gav tjänstemännen ett rakt och tydligt nej till att ge oss tillgång med hänvisning till GDPR. Jag argumenterade för att det väl inte borde vara något problem med hänvisning till att vårt avlånga land avskaffade tjänstemannaansvaret på 70-talet, men det hade ingen effekt. Inte heller andra de andra argumenten jag anförde.

Istället fick vi, som så ofta i sådana här projekt, sluta oss till vilken information som gällde genom att samla in olika datapunkter och korsköra dem. De där andra argumenten jag anförde för att få tillgång till den råa datan var förövrigt att det inte kunde vara frågan om något GDPR-intrång, eftersom det inte var personlig data vi skulle titta på. Istället var det ju juridiska personer som var av intresse. Vi kunde till och med exkludera alla föreningar och enbart titta på de juridiska personer vars organisationsnummer började på 55-, det vill säga aktiebolag, men detta hade inte gått för sig.

Irwine hade skrattat “Vi kör per löpande timme, så det är bara bra för oss att vi får lägga enkla timmar på att samköra och samla in allt detta.”

Och därför hade Skiljeteckensmannen anställt.

Hans första uppgift var att titta på den data vi kunnat köpa in för att kunna konfigurera en lämplig scraper – en applikation som imiterar en människas beteende på en dator för att spara ner data, exempelvis definierat som alla textsnittar som innehåller ett “@” för att få ner mailadresser från exempelvis hemsidor – för att korsköra det vi kunde hitta ute på internet med de köpta dataseten.

Timmarna tickade in bra.

Lönsamheten stack iväg.

Dels berodde det på den mekaniska begränsningen som numera är kutym, att antalet förfrågningar av likartade slag och från liknande IP-adresser blockeras, varför scrapeandet tar tid.

Som.. Sedelpressar...

Skiljeteckensmannen jobbade så svettigt lackade.

“Du måste komma ihåg att checka ur dig i tidrapporteringen när du går hem”, sa jag till honom en dag.

“Det gör jag, utropstecken”, svarade han.

“Men du jobbade ju till 4 på morgonen igår”, sa jag.

“Ja, det gjorde jag, punkt”, svarade han.

Vår kund ifrågasatte inte.

Så i min roll som projektledare såg jag, av monetära skäl, inte heller någon anledning att ifrågasätta.

Den offentliga sektorn har ju rykte om sig att anställa andrahandssorteringen, men min erfarenhet är att det för vår bransch handlar om att hitta stora organisationer med låg IT-mognad för att kunna mjölka dem på så många timmar som möjligt. Större företag är ofta svårare att gömma sig i, oavsett om de har IT nära utövandet av kärnverksamheten eller inte, då många av dem anammat det som VC-firman Andreessen Horowitz uttryckte 2011; Mjukvara äter världen.

Större kommersiella organisationer lever ofta i en medvetenhet om att de står i valet mellan att bli ett mjukvarubolag eller att försvinna.

Den här pressen finns inte i svenska kommuner.

En gång höll jag en presentation inför en kommunal kund om vad jag skulle göra för något och hur de skulle komma åt statistiken vi satt upp en dashboard för så jag "Så ni alla i rummet kan börja med att öppna er webbläsare."

"Vad är en webbläsare?", frågade då chefen.

"Vad är det du klickar på när du ska kolla dina sociala media?", frågade jag.

"Jag klickar på badbollen", svarade chefen.

"Då är det badbollen du klickar på", log jag.

Fy fan vad vi saltade deras faktura.

Konferens

[Partikelangivelse: Ca 1 år innan Sergej dör]

Dignitas, självmordskliniken i Schweiz.

Bomull.

Kakelplattor baddade i klorhexidin.

En sterilitet som tvättat bort det otäcka med döden. Fått den att framstå som bara ytterligare en port att vandra genom.

Så föreställde jag mig dödens kapitalis. Men inte djupt under fernissan dolde sig ett gäng galningar som, vad det synes, njöt av att ta livet av folk. "Kärringfasoner", hade deras grundare avfärdat klagomålen från en granne som tagit upp att hon var trött på att var dag mötas av liksäckar på väg in till sin lägenhet.

Det rätta för arrangemanget jag skulle till hade såklart varit en röd heltäckningsmatta kompletterat med såväl dörrar och stolar av borstat stål.

Bang och Olufsen från miljontals år fram i tiden.

Jag landade i Vancouver.

Satte mig i taxin.

Källarlokalen jag släpptes av utanför såg tafflig ut. Kvinnorna i de här kretsarna är av begränsat antal, som det förövrigt ofta är i tekniska sammanhang, så jag är van.

Jag fipplade med resväskan vid ingången när...

"nuqneH", ropade Miguel. Det betyder "Vad gör du på?" klingon, klingoner är en mycket praktisk och direkt art, och slösar ingen tid på hälsningsfraser eller andra artigheter.

Miguel var, precis som förra året (och året innan dess), rundlagd och jovial. Vår akademiska bakgrund placerade oss i samma fack. Miguel var professor i lingvistik på något universitet i sydamerika, och även om jag saknade de akademiska meriterna i högskolepoäng räknat så hade mitt år i Uppsala gett mig verktyg nog att gräva i de hjärnvindlingar som intresserade Miguel.

"Allt är bra med mig", sa jag, "Hur är det med dig?"

"Det är bra", svarade Miguel.

Efter ytterligare några turer bestämde vi oss för att gå över till engelska, då vi ville samtala om annat än militär strategi i rymden och framtida vapen.

"Det stora, nya, för mig är Phyrexiska. Det har ju funnits länge förstås, men det är först nu som jag fått upp ögonen för det. Wizards of the Coasts Kortspel Magics version av helvetet

heter tydligen Phyrexia och är en värld där organiska varelser förbättras till 'perfektion' av något slags robotdemoner genom att 'skänka' dem metallappendixer... Det här faktumet, att man inte kan uttala språket därför att vi saknar metall i munnen. Det får det att kännas än mer utomjordiskt än vad klingon faktiskt gör", sa Miguel.

"Det fonetiska har aldrig intresserat mig speciellt, ärligt talat. Oss emellan sagt är ett språk inte mer intressant än de grammatiska tabellerna. När jag lärde mig ryska, som jag berättat om för dig tidigare Miguel, så var det en del som klagade på att det var så abstrakt och onödigt att lära sig militärtermer man inte förstod vad de innebar på svenska och ryska, men det bekom mig aldrig", sa jag.

"Hela språket har inte släppts än. Det är ju bara en detalj i världsbygget för ett kortspel om magiker som slåss, så utvecklingen följer ju deras släpp av expansioner och därmed nya kort till spelet Magic. För något år sedan släpptes ett kort som hette *Phyrexian Scriptures* på vilket det stod några meningar skrivet på språket, och texten visade sig matcha med texten på ett kort som heter *Dark Ritual* och släpptes för 20 år sedan. Det är så man får kartlägga språket..." sa Miguel.

Runomkring oss hade en åhörarskara ansamlats. Några överviktiga män, vad som liknade en pinnsmal vampyr och en kvinna med rosa hår.

Miguel luktade svett.

Han fortsatte: "Det är det här vi i vår generation får hålla tillgodo med. Rymden visade sig inte vara något annat än en stor tomhet och vår planets yta är redan utforskad. Produkten av andra människors hjärnor är de smulor som återstår. Och även om det säkert är drivet av kommersiella motiv så vill jag inte att de ska släppa allt, faktiskt. Jag vill få min Rosettasten, och få känna mig som en sann antropologisk lingvist."

"Kultur som är kommersiellt driven behöver inte nödvändigtvis vara dålig, i Sverige fanns det en författare som hette Stig Dagerman som fick i uppdrag av Transportstyrelsen att skriva en novell som skulle avskräcka trafikanter från att köra vårdslöst och då skrev en av de mest kända novellerna vi har på vårt språk; Att döda ett barn", sa jag.

"Tänk dig att känna dig som en av de där fransmännen som hittade stenen och började granska dess tecken... Hur gick det för döda-barnet-författaren då?", frågade Miguel.

"Han stängde in sig i ett garage några år senare och satte på bilen. Dog av avgasångorna. Har du några starka åsikter om vilka nya ord som ska ingå i vårt allas klingonska språkkorpus?" sa jag.

"Får jag hälsa på dig", sköt tjejen med rosa hår in och tog ett steg fram mot mig.

"Givetvis", svarade jag henne.

Miguel rörde sig bortåt ett bord med snacks och bål.

"Kelly", sa hon.

"Erik", sa jag.

Hon var smal, iförd ett par jeansshorts och en rödaktig blus under vilken en vit behå skymtade.

“Vilket fint hotellrum”, sa Kelly när vi några timmar senare steg in i mitt rum.

“Vilken tur att vi kunde visa upp att vi båda hade varit på språkkonferensen, så att du fick följa med upp”, sa jag.

“Vad jobbar du med?”, frågade Kelly, från minibaren.

“Jag är ingenjör”, sa jag, “Jag jobbar med data.”

“Trekies are often Techies”, skrattade Kelly “Vi kan göra GT med det som finns på rummet.”

“Nej, rör inte minibaren, den är så dyr”, sa jag.

Kelly visade upp en bruten ginflaska, “Nu är det för sent”, triumferade hon.

Jag valde att inte låta det störa mig att det gick att få billigare sprit i supermercadon vi gått förbi på väg till hotellet.

“Jag har gjort testet i Klingon flera gånger. Klarar det aldrig”, sa hon. Hon satte sig på sängen med ett glas GT i vardera hand och log mot mig “Kom hit och sätt dig bredvid mig.”

“Okej, jag gör som du säger”, sa jag.

Min kropp placerades bredvid hennes, och hon räckte mig en drink.

“Klingon är svårt. Det är skapat för att vara just svårt till skillnad från planspråk som esperanto och Volapük. Volapüks grammatik är ju lite komplexare förstås, men den är ju helt och hållet regelbunden. Så är ju inte fallet med klingon. I Klingon har man ju istället försökt betona de saker som är svåra för oss människor, och eftersom det är skapt i en engelskspråkig kontext så är det ju säkert ofta så att man gjort tvärtom som i engelska. Alla är ju bra på olika saker. Innan jag ägnade mig åt påhittade språk så höll jag på lite med utdöda språk och sådär, men jag har hållit mig borta från kinesiska. Kinesiskan verkar så ointressant när det typ enda intressanta inslaget i deras syntax är deras stora variation av styckesord som ‘limpa’ när man ska ange hur många bröd som finns till exempel. Jag är inte estetisk nog att lära mig tecken och inte intresserad av att lära mig toner”, sa jag och tog en klunk av drinken.

“Du är en sån där”, Kelly tittade på mig.

“Sån där?” Sa jag.

“Du är smart. Men det är inte jag. För min mamma drack när jag var i magen”, hon skrattade och flyttade närmare mig. Tog en klunk av drinken.

“Vill du ha hjälp med klingon?” Sa jag.

“Jag har träffat sådana som du tidigare. Ni är smarta, men man måste vara tydlig, för annars förstår ni ingenting. Så nu ska jag klä av först mig och sedan dig. Och sedan ska jag ha sex med dig för att du ska tycka om mig”, Kelly tog av sig på överkroppen och kysste mig.

Hon ställde sig framför mig.

Drog av sig jeansshortsen och sina bomullstrosor.

“Du har en vacker kropp”, sa jag. Den var fylld av tatueringar och hennes små bröstvårtor var piercade med vad som tycktes mig vara ett mycket avancerat smycke.

“Då är det väl synd att gömma den”, sa hon.

Resten av veckan tillbringades med att diskutera saker som latinets ablativ och huruvida det var att jämföra med de slaviska språkens instrumentaliskasus i form av uppsamlingsstation för grammatiska strukturer man lämnat bakom sig, pluralisformer och tempus med Miguel.

Han delade med sig av de, vid tidpunkten ännu mycket knappa, resurser som fanns att tillgå gällande phyrexiska; bland annat en början på något som liknade en sammanställning/lärobok.

Resans stora behållning.

Kvällarna tillbringade jag med Kelly.

Det var skönt.

När jag satt på planet på väg hemåt slog hon mig som den typen av kvinna som vill skära sig i armarna, men inte vågar.

Lägereldshistorier

Arabiska har ett stort antal dialekter som sinsemellan är oförståeliga. Högarabiska, den dialekt som Koranen är författad på, tjänar dock som lingua franca och var akademiskt skolad arab kan kommunicera på det.

Det är förövrigt dialekten som Al-Jazira sänder på.

[Partikelangivelse: Ca 90-70 år innan Sergej dör]

Tågkupén omslöt de tre männen någonstans i Mellanöstern; två araber och en vit man. Likt de flesta legender har detaljerna slipats ner med tiden, och vi låter det därför vara osagt om än det är mycket troligt, att den vite mannen var Sigvard Lindqvist.

Lärare på Tolkskolan i Uppsala var han oavsett.

Verba Arma Nostra – Orden är våra vapen.

Så lyder valspråket.

De två arabiska männen talade om något privat, och vår käre lärare som efter ett antal år sommartävlingar på TolKS, där lärarna valde ett språk och sedan såg vem som var bäst på det när man återupptog undervisningen igen tog till orda på den lokala dialekten:

“Ursäkta mig mina herrar, men jag behärskar det språk ni talar, så kan ni vänligen för er egen skulle byta till ett annat språk, så att ni kan språka ostört.”

“Jaha, tänk att en vit man behärskar vårt tungomål så väl. Vilken överraskning. Tack, vi byter till en anna dialekt”, svarade den ena mannen.

Och så övergick de till en annan dialekt.

Även den behärskade vår käre lärare.

Han harklade sig och sa “Ursäkta mina herrar, även den här dialekten behärskar jag. Så, vill ni fortsätta diskutera era privata spørsmål utan att jag hör så ber jag er vänligen att byta dialekt eller språk.”

“Oj, det var förvånande. Men tack så mycket för er diskretion. Ni måste vara mycket språkbegåvad”, sa den ene mannen.

“Ja, språk intresserar mig”, svarade läraren.

“Jag förstår, men vi går över till en annan dialekt då”, sa araben.

Så de bytte återigen dialekt.

Och återigen harklade sig läraren.

“Ja, eh, ursäkta, men jag förstår den här dialekten också”, sa läraren.

Tystnad.

Scenförändring.

De arabiska männen synade insidan av tågupén i jakt efter ett hål i verklighetens väv.

De såg på varandra.

Den ene vände så sitt huvud mot vår lärare och sa “Antingen så ljuger du, eller så är du djävulen själv.”

[Partikelangivelse: Ca 5 månader innan Sergej dör]

Jag vaknade upp ur mina minnen om lingvistiska bragder.

Rekryteringen av Skiljeteckensmannen hade gett mig möjlighet att dagdrömma allt mer.

Han jobbade jämt.

I alla fall så stämplade han timmar.

Och kunden ifrågasatte inte.

Varför inte heller jag såg någon anledning att ifrågasätta.

Kunskapssynen på den tekniska utbildningen jag gått hade skilt sig åt en hel del från den jag själv trodde på. Många var de tekniker, som precis som Skiljeteckensmannen, såg matematik som den enda formen av reell kunskap; allt annat gick ju bara att kolla upp vid behov.

Detta hade kastat en skugga över mina lingvistiska äventyr.

“I teorin så handlar det ju bara om att lägga tid för att memorera, applicerandet av kunskapen är ju inte komplex”, hade en klasskamrat sagt.

“I teorin behövs ingen praktik”, hade jag svarat.

Dagdrömmandet lämnade också tid åt att intressera sig för vad forna studiekamrater gjorde idag. Jag visste att den av oss i min TolkS-kull som ansågs ha gått längst nu jobbade på något typ av riskkapitalbolag; det gick inte att få fram någon information om vad de gjorde på hemsidan – de var tydligen för viktiga för att informera om sina förehavanden. Men mer sökande gjorde gällande att han satt i styrelser för massor av olika bolag med miljardomsättning.

Jag borde också kunna ha det jobbet.

Vi hade ju samma utbildning; TolkS följt av ingenjörsstudier. Han hade dessutom läst elektroteknik, vilket anses enklare än inriktningen jag gått...

Masha.

Och så var hon där igen.

Det var säkert tio år sedan vi sist sågs nu. Vid det tillfället hade vi möts i en hotellobby i en stad och sedan följts upp på rummet.

Hon hade varit vacker. Som alltid.

Hon hade tagit av sig kläderna, klätt av mig och sedan hade vi haft det underbart. Legat bredvid varandra och hon hade skrattat och vi hade pratat om ditten och datten och allt hade varit perfekt tills dess att hennes pojkvän ringde och stack hål på den bubbla av lyckoskum vi befann oss inom.

...

Hennes sociala media visade på ett liv fyllt av resor.

Alltid ensam.

Ibland med mamma.

Resecollagen pryddes av bilder av henne på turkiska stränder, skogspromenader och i Louvren. En bild från Tretyakovgalleriet i Moskva föreställde henne framför Ilja Repins avbildning av Ivan den förskräcklige när han kramar om sin blodige son efter att ha mördat honom, och jag kunde föreställa mig att stå där bredvid henne.

Min arm om hennes liv.

Lycka.

Min chef Irwine hade sagt åt mig att jag skulle gå på föreläsningar med honom och andra högre upp i Cerebral Expanses hierarkiska struktur sedan jag rört mig upp ett pinnhål och därmed blivit tillägnad formellt personalansvar.

Dagens föreläsaren berättade om sin tid under IT-bubblan 98-2000. Hur han hade fått in 100 miljoner pund i riskkapital och haft kontor vid Piccadilly Circus i London trots att de inte hade någon färdig produkt. Och sedan när allt hade kraschat hade han fått åka tillbaka till Sverige med svansen mellan benen och servera kaffe på ett café i Gamla stan.

“Och lärdomen av det, mina vänner, är att man för att tjäna pengar måste sälja en produkt eller en tjänst som någon faktiskt vill betala för. En annan stor lärdom som jag vill att ni ska ta med er härifrån är att jag tror på att det är människors olika erfarenheter som gör dem viktiga. Det handlar inte lika mycket om en viss persons intelligens eller om dess etniska bakgrund eller kön utan vad man varit med om i näringslivet eller vilka kunskaper man har. Fråga sjuksköterskan hur man lägger om ett sår och skattejuristen om hur man lägger upp en bolagsstruktur, helt enkelt. Sunt bondförnuft.”

Efter föreläsningen satte sig jag och Irwine ner i lunchmatsalen.

“Vad tyckte du?” Sa Irwine.

“Det var väl tacksamt. Jag ska nog läsa Riv pyramiderna, som han talade om. Intressant att en svensk skrivit en sådan erkänd bok som används på Harvard MBA-program”, sa jag.

“Ja, det kan nog vara bra. Och hur går projektet som du och din kollega sysslar med?”, frågade Irwine.

“Det har, lite oväntat tycker jag, varit svårt att få tag på datan som behövs för analysen. Men den senaste datan verkar bekräfta den korrelation som tidigare påtalats av politiker om att många småföretag skapas av människor med utländskt ursprung, kanske på grund av att de helt enkelt inte har något annat alternativ”, sa jag.

“Så du sitter och analyserar pizzerian på hörnet då, eller?”, frågade Irwine.

“Nu ska vi inte vara sådana, det finns många fina, stora bolag skapade av människor med utländskt ursprung. Men det är faktiskt en typ av pizzerior som förbryllar oss. En av dem, ‘Pizzeria Hägring’ i Härnösand, sticker ut särdeles och har dessutom diskuterats en del på nätet i finansskretsar. De har en rysligt hög vinstmarginal sett till sin omsättning och vi kan inte förklara vad det beror på”, sa jag.

“Spännande, och vad tror de i den digitala finansbubblan då?”, frågade Irwine.

“De har bollat runt det vanliga; om de har bättre leverantörsavtal, låg hyra, äger de sin lokal på något sätt? Men vi har inte kommit fram till något än... Vi jobbar på det, men det viktigaste är, som du brukar säga, att vi har höga marginaler i projektet”, sa jag.

“Bra, Erik”, sa Irwine.

Min telefon ringde. Skiljeteckensmannens namn lyste på displayen, jag visade Irwine och svarade.

“Hej Erik”, sa han.

“Hej, vi pratade precis om dig. Att allt går så bra i ditt första projekt. Lönsamheten för oss är skyhögt”, det hörs på rösten när man ler; det fick jag lära mig på en kurs i kundhantering för länge sedan.

“Den kommer inte vara det längre”, sa han.

“Vadå då?”, frågade jag. Irwine såg även han konfunderad ut.

“Jag måste avgifta mig”, hördes det från andra sidan luren.

“Från vadå?”, frågade jag.

“Ge mig luren”, sa Irwine. Jag lämnade över min telefon till honom. “Ja, det är Irwine här, BI-avdelningens chef om du minns mig från din intervju?”.

Några av de spridda ord jag uppfattade från Skiljeteckensmannen innefattade men begränsade sig inte till “droger”, “missbruk” och “återfall”. Irwine gav mig en allvarlig blick, placerade telefonen mellan oss på bordsskivan och satte på högtalartelefonen. Han talade

snabbt och ostrukturerat men det essentiella sammanfattades i hans avslutande "...så eftersom jag måste in på behandling nu igen så måste vi avsluta vårt samarbete, utropstecken."

Städat fågelbo

[Partikelangivelse: Ca 20 år innan Sergej dör]

Albatrosser.

Det var antingen de eller så var det någon annan fågelart, något slags gren av så kallade lövsalsfåglar tror jag efter en snabb faktacheck, som jag sett en dokumentär om och som var monogama men varje år skildes åt. Och varje år inför parningssäsongen när de skulle återförenas med sin partner anlände hanen en stund innan honan till deras ruvplats för att göra i ordning ett fint fågelbo för att snärja sin partner.

Hotellet var bokat.

Jag var där.

I jobb, så klart.

Det finns alltid ett skäl om man vill hitta ett, och när hon gick in i restaurangen och såg mig på avstånd kände jag hur ansiktet fick färg.

“Tyi rad menja videt? – är du glad att se mig?”, frågade hon.

“Da, det är jag”, sa jag. Leendet spred sig från den ena mungipan till den andra “Har du börjat snusa?” sa jag och pekade på dosan General hon lagt upp på bordet.

“Litegrann sådär”, log hon.

“En lyckad integration”, svarade jag.

“Vad händer i ditt liv”, frågade hon mig.

Vinet hälldes upp. Våra ansikten reflekterades i vinglasen.

“För oss”, sa jag.

“För den här kvällen”, sa hon.

Glasen klingade.

“Jag har börjat gå in på en mer konstnärlig bana, har börjat rita mycket på fritiden sedan sist”, sa Masha.

“Och vad ritar du?”, frågade jag.

“Jag ritar olika saker. Blommor, ansikten. Om du inte ser upp så kommer jag kanske rita dig när du sitter och flippar glosor”, sa hon

“Det vore ointressant konst”, sa jag.

“Några nya grammatiska fält sedan sist? Senaste gången vi hördes var du väl inne på alviska?”, sa Masha.

“Ja, klingon är det nya svarta. De finska inslagen i alviska, jag vet inte, jag gillar inte Koskenkorva sååå mycket.”

Efter middag med tillhörande vin och avec och allt följde hon med mig upp på rummet.

Hon smekte mina underarmar, vi kysstes och jag föll ner i sängen likt ett ankare där hon tog plats över mig. Förbunden till min kropp och min själ på precis det sätt jag valde att minnas henne från min studietid.

Hon sög.

Slickade.

Svalde.

Och sedan la hon sig intill mitt huvud och pussade mig på pannan som om det hon gjort var det mest naturliga man kunde göra.

Och kanske var det också just så?

Ring en vän

[Partikelangivelse: Ca 5 månader innan Sergej dör]

Att Skiljeteckensmannen numera var att betrakta som ett utspelat kort gjorde Irwine stressad. BI-avdelningen hade sedan länge inte gått som den skulle och den situation som vi befann oss i med detta projekt; möjligheten att mjölka timmar från en icke aktsam och digitalt omogen uppdragsgivare var precis vad vår avdelning behövde.

“Jag kommer lösa det här”, muttrade Irwine.

Tystnad.

“Bloody fuck”, skrek Irwine.

“Utropstecken?” skrattade jag.

“Käften”, sa Irwine och tog ett djupt andetag “Det kanske är dags att du axlar ditt ansvar som chefsämne nu, du måste hitta någon och det snabbt. Jag skiter i om personen ifråga är ett jävla UFO socialt. Fan att det ska vara så jobbigt att hitta utvecklare. Hitta bara någon, och se till att prioritera det tekniska så att det är på plats så får du och jag sköta kundkontakten.”

“Okej”, sa jag.

Och det var så jag kom att möta min, i brist på bättre ord, primtalsbroder.

Det som skulle leda till den heldagskonversation som skulle komma att påverka mina moraliska bedömningar och slå in den sista spiken i Sergejs kista.

Jag ringde upp “PorrKalle” som han kommit att kallas på kontoret efter sin numera berömda intervju.

“Det är Erik här från Cerebral Expanse, har du tid fem minuter eller stör jag?” Sa jag.

“Jag har tid, vad gäller det?”, frågade Kalle.

“Eeh, du intervjuade ju för oss för dryga halvåret sedan. Vad gör du nuförtiden?”, frågade jag.

“Jag pysslar med mina projekt”, sa han.

“Vill du komma hit och jobba med oss?”, frågade jag.

“Varför inte”, svarade Kalle.

“Tog du in honom? Av alla människor?!”, frågade Irwine.

“Ja, du ville att jag skulle ta in någon som kunde de tekniska bitarna snabbt. Han är redan igång med scrapeandet och datasammanställningen. Han säger att hans föregångare gjorde några tabbar och att han vill bygga ett Datawarehouse, så jag har gett honom lite serverresurser och visat våra rutiner.”

Irwines ansikte bar en plågad min “Vet du, Erik, jag ska försöka göra någonting nu som jag har väldigt svårt för. Jag väljer att släppa det här ansvaret, det är nog bäst både för dig och mig i det långa loppet. Den enda frågan jag ska ställa, och som jag också ställer nu, lyder ‘kan vi fakturera?’”

“Ja, det kan vi”, sa jag.

“Bra,” sa Irwine.

“Minamjot...

... betyder granatkastare på ryska; *mina* är granat och *mjot* kommer från verbet *metat* som betyder just kasta.

Det var den första ryskaglosan man lärde sig i det militära, i samband med att utsållningen i vår årskull började. Det var väl som det ofta var, ungefär hälften av vår klass klarade sig igenom den där utbildningen. I rekryteringskatalogen stod det något i stil med att man “tillskansar sig god studievana som kommer att vara en till gagn senare, i civila sammanhang”. De flesta som var där var mest intresserade av nätverket, för ett sådant fick man sannerligen; speciellt bland det äldre gardet svenska företagsledare finns en rad långt ner i CV:t som lyder antingen Tolkskolan eller Televapen.

En bekant från de här sammanhangen läste först ryska i televapen och skulle sedan skickas till Balkan på 90-talet.

Läroböckerna i ryska bars ut.

Läroböckerna i jugge bars in.

Efter ytterligare några månaders utbildning i Uppsala blev han så sänd för att tolka på Balkan. Första dagen blev på plats så en på plats ‘Du är tolken, ja’ och tog med honom upp på en kulle där den högre rankade militären först diskuterade skillnader i flora och fauna mellan Sverige och Juggeland för att sedan diskutera olika tekniska detaljer på en lokal stridsvagn. Tolken, som aldrig tidigare befunnit sig i landet konstaterade för sig själv att han faktiskt lyckades förstå och uttrycka det han behövde för att fullfölja sitt uppdrag. Och så efter en första dags arbete åkte de tillbaka till lägret och han blev lämnad ensam att sova ut inför morgondagen.

Utan ens ett endaste tacksamt ord.

När jag berättade den för min chef, Irwine, så sa han bara: “Man ska väl inte behöva tacka för att någon utför sitt jobb.”

Det jag vill komma till är att Tolkskolan för mig som för så många andra av de som genomgått utbildningen, inte har handlat om ryskan i sig. Men där de flesta fortsätter den meningen med att förklara hur man likt en brittisk gentleman som fått sin Liberal Arts examen från Oxbridge lärde sig att lära, och att det var irrelevant vad man lärde sig egentligen.

Alla stämplat är inte jämlika.

För mig var det den grammatiska skolningen som var intressant, och således vill jag vända mig emot tidigare påstående om att det var irrelevant vad man lärde sig. Det var första många år senare, när jag för första gången kom i kontakt med den lilla del av världen som intresserar sig för konstgjorda språk som den lingvistiska mundering jag tillskansat mig i det

militära på riktigt blev användbar. Esperanto, och dess ideologiska föregångare volapük, var båda bara startpunkten för vad som komma skulle.

Grammatiskt smakar bägge två överkokt skolbespisningspasta.

De konstruerade språkens syfte blir också mer och mer intressanta när man lämnar de internationella planspråkens inbjudande stödhjul kantade av megalomana utsvävningar och 100% regelbundna böjningar för de mer esoteriska varianterna.

Klingon till exempel, är som en del av Star Treks mytologi och dess plats där som de ondas kommunikationsmedel konstruerat för att vara oregelbundet och jobbigt att lära sig.

Ett ickejordiskt tungomål.

Effekten av denna komplexitet i kombination med de många kufar som attraheras av att kunna läsa Hamlet på klingon är, kanske förutsägbart nog, att många av de som föresätter sig att lära sig klingon inte gör det just på grund av den kladdiga grammatiken; utan istället nöjer sig med att springa runt och skrika "Qapla'", det klingonska ordet för "framgång" som de kan ses ropa av och till i den där TV-serien.

Objekt-Subjekt-Verb valdes som form, bara för att det var den ovanligaste ordföljdståordningen bland de organiskt existerande språken här på jorden. Den klassiska frågan om det är språket som fördunklar tanken eller tvärtom blir ju också accentuerad av att Klingon länge enbart hade 1000 ord och att många av dessa ord var relaterade till krigföring i rymden med teknologi långt mer avancerad än den vi har omkring oss.

Ordföranden för det amerikanska klingonsällskapet uppfostrade sin son med klingon som modersmål; modern talade dock engelska med honom. Detta var tydligen inte utan utmaningar, just på grund av ordförrådet, exempelvis nödgades de säga "sak som är platt" som substitut för "bord". När sonen närmade sig åtta år fyllda valde han dock att besvara hans faders klingon med engelska.

"Det var synd att han slutade tala klingon, hans uttal var perfekt", hade fadern uttalat sig.

Några år efter experimentets avslutning kom en samling med nya ord till språket, och i den luntan fanns ordet för bord med.

Det heter "raS".

[Partikelangivelse: Cirka 24 år innan Sergej dör]

“Jag måste lära mig svenska.

Snabt.

Maria

[Telefonnummer]”

Det var skrivet med vad som såg ut att vara färgglad krita.

En kvinna på min ingenjörslinje hade sagt att hennes klasskamrater kunde delas in i två kategorier; killar som inte visste vad en tjej var och killar som hon legat med. Jag befann mig nog i en gråzon däremellan detta svarta–vita, i likhet med många teknologer var jag inte allt för bortskämd med bekantskaper av individer av det täcka könet.

Några SMS blev till en första träff på ett café.

Hon var vacker, och vi log mot varandra.

“Så du har varit här hur länge?”

Hon skrattade till “Ett tag, för länge.”

“Den där brytningen känner jag igen”, sa jag på ryska.

Hon log. Skrattade.

“Hur kan du ryska?”, frågade hon.

“Ja Shpion – Jag är spion”, skrattade jag.

Våra händer sökte varandra över bordet.

Vid busshållplatsen stod vi nära.

Närmare.

Vi kysstes.

Jag ringde hem och sa till min mor att hon uttalade sin ryska så mjukt att den påminde om franska.

Dessutom lärde hon mig ord som man inte blev introducerad till i det militära; som exempelvis *minjet*.

Det betyder avsugning.

Gåvor till nära och kära

[Partikelangivelse: Ca 20 år innan Sergej dör]

Våra möten hade blivit allt färre.

Hennes svar allt kortare.

Jag hade bitit henne i ryggen när jag tog henne bakifrån, och då slog hon mig i ansiktet och sa "Ilja kan se det där."

Jag hade tidigare den hösten sagt åt henne, vid ett av våra temporära nästen; ett hotellrum inlindat i vin och snittar, att jag ville att hon en dag skulle bära mitt efternamn. Och hon sa "Ja, det vill jag."

Och sedan kysstes vi.

Jag berättade om det för mamma, och hon var mest orolig för att Ilja – som min nemesis på den tiden hette, det här var ju så sjukt långt tidigare än när Sergej dog – skulle hoppa på mig bakom ett gatuhörn någonstans i vårt land. Speciellt som mitt jobb hade skickat mig tillbaka till min studieort på ett konsultuppdrag.

Och omgiven av alkoholångorna tänkte jag att vi faktiskt hade kommit överens om något, jag och Masha. Men på morgonen, innan hon sprang iväg till sitt jobb, sa hon ingenting om det. "Det här är en person som har gjort väldigt mycket för mig", sa hon när jag tog upp det vid ett senare tillfälle. Det hotellrummet var både mindre till storlek och kostnad, men det var knappast det som spelade in, Masha var inte en sådan typ av tjej.

Det var efter det att jag spetsat till frågan som kontakten liksom dog ut, för den gången.

Det riktiga Alexanderhugget mot mitt hjärta kom dock då jag på hennes födelsedag såg en post på hennes sociala media om det piano Ilja skänkt henne. Hennes mamma, som jag träffat för längesedan när hon varit på besök från det stora landet i öster, gillade bilden, likt Ilja och en mängd andra mer eller mindre bekanta ansikten från den lokala slaviska diasporan. "Du är min bästa vän", avslutade hon meddelandet.

Det gjorde ont.

"Så hade hon kunnat skriva om en kompis", sa en kompis med vilken jag diskuterade kvällens händelseutveckling.

"Ja, hon skriver ingenstans att hon är lycklig", svarade jag.

"Nej, exakt. Men du måste gå vidare. Träffa en ", sa han

"Det är nog... Ja... Jag lägger på nu", sa jag.

"God natt. Drick en whisky", svarade min kompis.

Under det närmsta året som gick försökte jag göra fler försök att få kontakt med Masha. De dröjande svaren och nekandena tolkade jag på det sätt som var inhämtare av data kan göra – som jag ville.

Sentamentalitetsfyllda resonemang om hur hon inte ville ha kontakt med mig av rädsla för att känslorna skulle bli översvallande ackompanjerade mig.

På kontoret.

I sängen. Långt in på de oändligt långa småtimmarna.

Under tiden som följde träffade jag ett antal kvinnor. Jag var vis nog att förstå att fuktig blygd var det bästa medlet för att tvätta det öppna sår hon lämnat mig med.

Kvinnorna avlöste varandra, i den mån jag nu kunde få till det, trots att boken jag fått av mamma tjänat som brasved.

Några år senare sprang jag i jobbsammanhang ihop med en av alla de där svenska männen vars hjärtas bultande för en slavisk kvinna förbrödrat oss under våra studieår.

“Har du någon kontakt med Masha?”, frågade han mig och fingrade på koppen med företagsloggan.

“Nej, har du?”, frågade jag.

“Ja, eller, kontakt och kontakt. Hon har ‘varit runt i stan’ så att säga. Först var det han Ilja, sedan var det någon Andrej och nu... Jag vet inte.”

“Är det någon man känner till i alla fall, du vet ju att jag inte bott där på väldigt länge”, fiskade jag.

“Nej, jag tror inte du känner till de här snubbarna.. Men vad vet jag.”

Senare den dagen när jag gick på herrarnas och såg min penis kände jag hur den utsatts för inflation. Med tanken på vad jag fått veta, och med tanke på vad mitt jobb lärt mig om extrapolering av datatrender på korsen och tvären så var det kanske inte konstigt att Masha varit så bra på minjet.

Var det inte en smart positionering på sitt sätt, ett optimalt sätt att spela sina kort på; receptet tycktes ju så enkelt.

Skratta lite.

Kasta av sig kjolen.

Öppna munnen och sära på benen.

Ett recept som vinner popularitet hos 99% av alla världens män; slaviska eller ej. Resten är väl homosexuella, asexuella eller något....?

Jag – den andre mannen

[Partikelangivelse: Ca 2 år efter det att Sergej dör]

Jag vaknade tidigt i vår säng och stirrade på Masha där hon sov bredvid mig. Jag fångade tag i en blond hårtess och mindes hur hon under ett av våra möten tidigare, under den större delen av vår relation som varit utomäktenskaplig, reflekterat över att hon upplevde att blonderingen gjorde henne mer korkad än då hon varit rödtott eller brunett.

Kanske hade det något reellt med omgivningens förväntan på en att göra.

Fotbollslag med röda matchtröjor vinner i snitt oftare än andra tröjors lag.

Kanske går röda sportbilar snabbare också?

Visst kunde man välja färg på sin laser i Quake 3 när man lanade under studietiden också?

Masha vände sig om.

Tryckte sig mot mig.

Jag smekte henne över sidan och placerade min hand strax under hennes svanskota.

“Dobroe utro – God morgon”, sa jag.

“Dobroe”, svarade hon.

Jag gick ut och satte på kaffekokaren.

Masha hasade ut och satte sig vid köksbordet lagom till dess att den psykotiska drogen var utspädd upphälld med mjölk åt oss båda.

Jag mindes en våra första dejter, där för 25 år sedan eller när det var. Hon var ung och vacker, oförstörd. Och jag var bara ung och oförstörd, kanske vacker också? Efter vår första kyss där hade det gått snabbt. Inte minst för henne att förklara de regler som gällde för vår relation: “Eftersom du inte varit med en rysk tjej tidigare så ska jag berätta hur det här fungerar; Du ska bära min väska, du ska hålla upp dörrar för mig och du ska köpa blommor till mig, men – och här verkligen tryckte hon till med rösten för att visa hur kärleks- och respektfull hon var – eftersom du är relativt kort så ska jag inte ha på mig klackar när vi går på stan.”

“När går ditt plan?”, frågade jag.

“På eftermiddagen, 13:16, en synnerligen udda tid”, hon gäspade och tog en klunk av kaffet.

“Okej. Ska det bli kul med Paris igen?”, frågade jag.

“Ja, det ska bli kul. Öva min franska.”

“Je parlez pas”, sa jag.

“Nej, franska går ju att prata med folk, vad är det då för idé med att lära sig det?” Masha log retsamt mot mig.

“Det går att göra intressanta saker med franska. Författaren George Perec skrev en roman som heter Försvinna, på franska utan att använda sig av vokalen e en enda gång, trots att det är den vanligast förekommande bokstaven i det franska språket. Jag läste den engelska översättningen, även den utan e, och med just den boken kändes det som att den lyckade översättningen snarare blev ett tandemspel med två pianister med nya lager, och inte bara en tolkning”, sa jag.

“Man har inte upplevt Shakespeare förrän man läst honom på Klingon, eller hur var det nu?” Skrattade Masha.

Hennes ena bröst nuddade vid min axel när hon kysste mig på kinden.

Jag hörde henne dra fram vad jag antog var resväskan, inifrån sovrummet.

Paris = Oleg, tror jag.

En av alla de tredje män jag tyckte mig se ruvande i skuggorna, när än jag riktade ljuset mot de mörka hörnen.

Sådan var hon till naturen.

Det var inte något vi kommit överens om, vi hade aldrig diskuterat det om jag ska vara ärlig. Hon hade bara... agerat.

Jag hanterade det genom att inte fråga, men sanningen sipprade genom lagrena.

Sergej räknade jag som den förste mannen.

Senaste gången jag träffat Kelly på Klingongkonferensen hade det inte varit speciellt skönt. Alltså, det var givetvis skönt på ett biologiskt plan, det går inte att förneka. Men den stora behållningen med att vara med Kelly, som ju sedan några år tillbaka försörjde sig som “Content Creator”, var ju inte tänkt att vara lika mycket köttets njutning som den effekt jag önskat det haft på Masha.

Den effekten som uteblev.

[Partikelanvisning: 29 dagar innan Sergej dör]

Kvällning hade anlänt till innevarande dygn.

Säkerhetsrutinerna skulle snart tvinga oss ut ur byggnaden men vi tog chansen till ett sista meningsutbyte, jag och Kalle.

Första steget i sista valsen tog jag: "När någon frågar mig om vad ordet pengar får mig att tänka på så tänker jag på George Best, den brittiske fotbollsspelaren som sa att han spenderat alla sina pengar på 'kvinnor, bilar och sprit – resten hade han slösat bort'. Det sista fotot som någonsin togs på honom föreställer honom i en sjukhussäng och var taget av en paparazzifotograf som betalade honom typ 50 pund för att få fotografera honom till tabloidpressen. Dagen efter det att det fotot togs så dog han."

Tystnad.

Vi såg på varandra, båda medvetna om att klockan nu närmade sig sju och att vår tid därför var knapp.

Med bara tjugo minuter kvar tog så Kalle till orda: "Där kan man tala om att dö med kronan på sniskan. Lite som hon den danska kvinnan som blev känd i England för sina tidelagsfilmer på 70-talet. Hon var känd för sina liveshower med vildsvin om jag inte missminner mig. Hon dog som 40-åring, möjligtvis på grund av självmord. Lilla Bodil, upp som en sol och ner som en pannkaka. Hon var under en tid känd som hela världens tidelagsdrottning", sa Kalle.

En kvart återstod.

Jag ställde mig upp.

Såg Kalle i ögonen. Han var sitt vanliga lyckliga, harmoniska jag.

Och jag som vanligtvis inte är vare sig spirituell eller religiös kände ändå en hednisk instinkt att markera vikten av den stund vi just delat. "Jag är inte bra på sådant här, men... tack", sa jag. Jag placerade mina händer, handflata mot handflata, framför bröstet i vad jag tror var en Yogapose och sa "Namaste."

Kalle nickade mot mig i samförstånd.

Höll kvar blicken i en tre sekunder innan brådskan att komma ut innan vi blev inlåsta på kontoret svepte över oss, med konsekvent efterföljande handlingar av mobil art.

Häxbrygden av hormoner och elektroner i min skalp hade rörts om på djupet av flertalet anledningar. I den kulturella kontext jag verkar vet jag att man inte säger saker direkt eller rakt. Jag klarar av att höra hårda sanningar, tror jag i alla fall, och föredrar rak kommunikation men jag vet att den ängsliga skandinaviska mentaliteten ofta gör det omöjligt att rakt ut fråga någon om vad de tycker, därför såg den kontakt som vi upprättat under denna dag som avgörande.

En mental brygga, över vilken man kanske fick hålla ett vakande öga. Jag vet inte varför Kalle var en sådan djurvän, och ärligt talat så ville jag kanske inte heller veta det om honom i rollen som kollega, men insikten om den italienska bläckfiskforskaren var det som skapade mest resonans hos mig. För visst var det så att genom vår tids glasögon, och särdeles då här i Skandinavien där det egna tänkandet och ifrågasättandet ibland (ofta) premieras över luthersk underkastelse under rådande hierarkier, så hade den obstinata bläckfisken setts som den mest intelligenta av de tre.

Den starka, egensinniga mollusken som genom sitt uppror mot vetenskapsmannen bevisat att den både var emot och såg igenom den artvidriga individ som utan dess tillstånd upphöjt sig till dess "mecenat och välgörare".

Pusslet som las av detta förstärktes ytterligare av det råd jag fått under inspirationsföreläsningen med Irwine; fråga en sjuksköterska om hur man lägger om ett plåster, skattejuristen om hur man sätter upp en bolagsstruktur... Och vem var i sådana fall bättre att fråga om hur man blir lycklig än Kalle.

För han var en av få människor som alltid strålade av lycka, och tecknen som lagts ut av honom eller den högre makt som fört oss samman bekräftades än mer av den incident på arbetet som han var involverad i, och om det inte varit för mig skulle ha kostat honom hans födkrok.

Det hade klagats på att det var ont om utrymme på våra virtuella servrar och mycket pekade på att det var vårt projekt med kommunerna som på något sätt åt upp utrymme. Detta i sig verkade otroligt med tanke på den typ av data vi ansamlade och att det dessutom inte var någon transaktionstung verksamhet (som till exempel en bank eller ett finansinstitut) som det gällde.

För min primtalsbroder gjorde jag ett undantag från den tågordning som lojaliteten jag kände till Cerebral Expanse i form av min arbetsgivare egentligen gjorde gällande. Dessutom hade jag inte tid att ta tag i något slags interna stridigheter nu när jag börjat formulera min plan gällande hur jag skulle få tillbaka Masha.

"Du måste ta bort datan relaterad till dina privata studier från vårt arbetsnätverk", sa jag till Kalle.

"Har det kommit in klagomål?", frågade han.

“Ja”, sa jag och hörde sedan mig själv säga “Bara ta bort det så låtsas vi som att det inte hänt. Vi sparade bara mer data än vi behövde. Okej?”

“Och du vet inget om vad det var, men du har kollat?” Log Kalle.

Jag hade kollat och jag måste säga att den mängd och de många slag av pornografi han inkluderade i sina studier var häpnadsväckande. Jag letade upp Kelly där i hans datasjö, för att se om hon funnit sin plats i hans kartotek, och ja – det hade hon. Det koncept och utveckling som hon verkade vara en del av och som hela västvärlden i stort hade hakat på var självförverkligande genom ett ständigt pågående autodokumentering.

Kameran riktad mot sig själv.

Istället för det ovanliga och väsentliga; som om Ilja Repin istället för att avbilda Ivan den förskräckliga mord på sin son med alla de effekter som det givit på det ryska riket, varav några vi säkerligen känner skalven av än idag på något långväga sätt, skulle använt sin duk för att avbilda sin morgongröt.

Och därför...

Till skillnad från Raskolnikov och Doktor Glas och dessa två litterära karaktärers eviga rättfärdigande (malande!!!) om varför och hur de kan ta en annan människas liv så vill jag tillstå att jag fångar vår tidsanda genom att inte rättfärdiga agerandet på något allmännyttigt sätt.

Dessutom så håller inte Raskolnikovs motivering, så hemsk var nog inte den där kärringen, hon fyllde ju en samhällsfunktion som kreditinstitut. Det måste man ju få betalt för, precis som min kollega Skiljeteckensmannen påpekade om läkemedelsföretagen och Corona. lallafall; Jag, jag, jag och bara jag...

Sergej ska dö, och min motivering av agerandet ryms i ett ord.

Jag.

Om jag inte missminner mig så var det Ingmar Bergman som sa att han vid något tillfälle tog det aktiva beslutet att sluta ha dåligt samvete för saker han gjort eftersom att det helt enkelt tog för mycket tid.

Familjemiddag

[Partikelangivelse: ca 3 år efter att sergej dör]

Mamma hälsade oss till bords.

“Vad roligt att du är här också, Masha. Jag, ja faktiskt både jag och min partner, är så glada att du har träffat någon, äntligen!” Sa mamma och klappade mig på axeln.

“Tack själva, jag är glad att få vara här”, sa Masha.

Katten, som aldrig ägnat mig någon uppmärksamhet, kom glatt fram ur sitt gömställe och strök sig mot Mashas ben, snirklade in henne i sin svans.

Mamma tyckte att vår historia var så romantisk, som ur en film man såg på lördagskvällen med ett stort glas rött vin i handen. “Så där försvann bara Sergej, ingen vet vart. Ett fruktansvärt mord får man anta, folk försvinner ju inte ‘bara sådär’ och så i tårarna och ensamheten stötte Masha på Erik. De var ju tillsammans när Erik studerade till ingenjör och ja, det fungerade ju inte på grund av att de var så unga och livet kom emellan och allt det där, men nu när de sågs igen var det som att gnistan kom tillbaka. Och Erik sa andra gången som han träffade Masha att hon kanske borde flytta ifrån deras studiestad upp till honom, att det vore mindre ensamt. Och då gjorde hon det. Så hemskt med Sergej förstås, men Masha... Erik kunde inte hittat en bättre flicka, han har ju aldrig haft det lätt med kvinnorna!” Proklamerade hon om och om igen för alla väninnor, släktingar och övrigt löst folk som var intresserade (läs: tvungna) att lyssna.

Det kändes fel att se Masha pussa mammas kind och vara sådär kärvänlig, när hon bara någon timme tidigare svalt min sats.

“Priklozhenik”², hade hon sagt och smekt mitt ollon mot sina läppar en sista gång innan hon låtit huvudet komma upp till ståtlig mankhöjd.

Masha berättade för min mor om att hon tyckte om att turista själv, att hon skulle åka till Turkiet nu en vecka och jobba remote.

“Och ska du inte med?”, frågade min mamma

Det vibrerade i min ficka.

Det var en notis från qep’a’konferensen i vilken Kellys sociala media var taggad. Jag hade återvänt därifrån klingonernas lilla diplomatiska utpost här på vår planet, dagen innan.

² Min lilla äventyrare

Kellys fäbless för att borra in sina långa naglar i min rygg hade fått Masha att ställa frågor. "Sådana märken uppkommer inte bara sådär", löd hennes kärvänliga kommentar.

Mamma serverade madeleinekaka.

Och där när vi satt i soffan; jag, mamma och Masha bröt jag det till mig tilldelade bakverket och doppade i teet.

Masha lät robotaktig som en del ryssar gör när de lärt sig svenska som andraspråk.

Notisen tidigare under middagen hade visat Kelly utklädd till Deanna Troi från Star Trek: The Next Generation, ett enkelt sätt att objektivisera sig i en Star Trek-relaterad kontext.

Deanna Trois främsta uppgift är att ge tittarna något att vila ögonen på.

Och en korrekt utklädnad inkluderar Cameltoe.

Klingoner är porträtterade som mycket, men de är inte fagra som alver direkt, även om den konservativa konstllhörigheten i deras samhälle säkert skulle kunna tilltala en del tittare på något sätt?

Miguel hade fått sitt Rosettastentillfälle för några år sedan, det som han drömt om. Wizards of the Coast hade släppt ett Magickort, eller om det nu "läckt ut" för tidigt, som bara var författat på phyrexiska. Vad jag vet hade det funnits kort tryckta på både phyrexiska och engelska tidigare helt och hållet men nu fanns det inget facit – vilket på riktigt skulle testa det pusslande som communityn sysslat med sedan 2010. Än så länge hade ju inte Wizards of the Coast släppt hela språket, som bekant.

Så Miguel gjorde likt Kelly var kväll, om än på en annan plattform och inför en annan publik, och startade en livestream där han inför ett antal andra Phyrexiafantaster satte igång att dechiffrera budskapet.

Och det fungerade.

Texten de fick ut var förvisso inte speciellt exalterande i budskap uttryckt. Brödtextens inleddes "Whenever you cast an artifact, instant or sorcery spell..." och fortsatte sedan i att detalj beskriva hur kortet skulle spelas. Vad illustrationen föreställde var, som så ofta i dessa sammanhang, i det närmast irrelevant, och tyvärr är de esoteriska reglerna i det lapptäcke av regler som Magic utgör efter snart 30 års utveckling inte de mest publikfriande.

Hursom hade översättningen lyckats.

De grammatiska regler man förutsatt sig fungerade på ett visst sätt bekräftades.

Och om detta skulle Miguel nu berätta; en hjältehistoria driven av insikten om att det universum som omgav oss var så mycket kallare och tommare än det som rymdes bakom vårt pannben? "Valv bakom valv" och allt det där, eller hur var det nu Tranströmer uttryckte det?

Madeleinekakan bröts och med den i munnen mindes jag den yngling som ramlat in på värningskontoret och efter utmärkt prestation på de psykometriska testerna blivit placerad på TolkS.

Det var nog att betrakta som startskottet för den materia och textil som kommit att såväl forma som insvepa min värld.

Sigvard Lindqvist, TolkS grundare, var redan pensionerad och ersatt av sin student Jan Erik Walter när jag gick där. Men "Sigge" hade kommit dit på besök och berättat för oss om hur det var på den gamla tiden, om hans syn på språk och allt det där. Och vi småpojkar (vi var ju bara 20 på den tiden, ibland inte ens det) hade givits möjligheten att ställa honom frågor.

Någon frågade om vad hans favoritspråk var.

En annan om studieteknik.

Jag minns inte om jag frågade honom något, men om jag haft möjlighet att ställa honom någon fråga idag skulle jag ha frågat nestorn, kanske med ett trick jag lärt mig från en tidigare kollega; ifall hans livsvärv berett honom lycka, frågetecken.

P.S.

Cerebral Expanse går som tåget, och än i dag sysselsätter vi oss med det där projektet där vi analyserar små- och medelstora företags lönsamhet.

Kalle jobbar kvar, och vi äter ofta lunch tillsammans.

Det fanns dock en mycket enkel anledning till de häpnadsväckande siffrorna som Pizzeria Hägring i Härnösand presterade; den blev nedstängd av polisen på grund av en penningtvättshärva i vilken den spelade en central roll.

D.S.